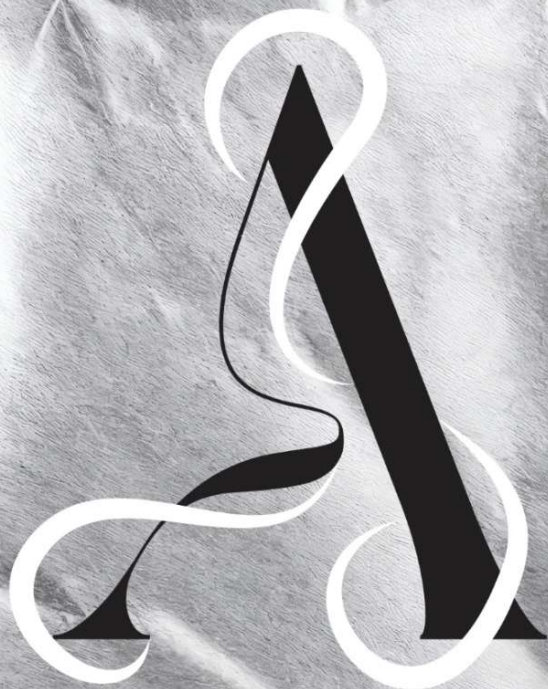

**Mé tajemství
je víc než zlodějina**

Alobalky

Lenore Bonnet

Alobalky

Lenore Bonnet

Pro vás, kteří jste teď vzrušeně otevřeli tuto knihu, mám jedno velké upozornění:

NIC Z TOHO, CO SI PŘEČTETE, ZA ŽÁDNÝCH OKOLNOSTÍ,
NIKDY A NIKDE NEZKOUŠEJTE!

Dobře, pokud jinak nedáte, ohledně sexu jsou malé výjimky povoleny. Ale buďte sakra opatrní!

Anotace

Tahle kniha není o kleptomanii, jak by se mohlo zdát. Je o byznysu, ve kterém se točí spousta peněz. Můžete mi věřit, že dost lidí naseru, ale mně je to putna. Pokud byste se někdo poznal, není to náhoda, naše cesty se v minulosti stoprocentně protnuly.

Otázka zní: jsem jenom skvělá lhářka s bujnou fantazií, nebo listuju ve své paměti a vzpomínám na staré dobré časy? Úsudek si vytvořte sami.

Dbejte zvýšené opatrnosti a po přečtení si vypláchněte oči svěcenou vodou.

Možná potom nebudete paranoidní.

Možná!

Velké poděkování patří těm, kteří vědí, kdo opravdu jsem.

Brno, 2025

Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,

v pořadí 109. knihu v edici SOLIS,

první elektronické vydání.

Autor © Lenore Bonnet

Korektura a redakce: Nicol Keithe, Markéta Hrubá, Lucie Zubalíková

A Zahradník ze Stínu

Sazba: Monika Kurucová

Obálka: Věra Marešová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-53064-67-5 (epub)

978-80-53064-68-2 (PDF)

Alobalky

Usadíte se pohodlně v kavárně, v jedné ruce svíráte hrnek s kávou, v druhé mobil. Život plyne a vám se zdá, že nad ním nemáte žádnou moc. Díváte se okolo sebe jako němý účastník zvrácené hry, která přesahuje vaši vůli. Od útlého věku jsme vystaveni výuce, jak správně přemýšlet, jak se zařadit do společnosti, být prospěšní a hlavně se zbytečně neptat. Vždycky se najde někdo chytřejší, kdo vám svou pravdu naservíruje lépe, než to dokáže váš rozum, ne?!

Neviditelná ruka moci nás tlačí do rolí, které nám nic neříkají, přesto jsme je přijali a nestěžujeme si. Ale takhle to nefunguje, ne až do smrti a rozhodně ne pro všechny. Může přijít událost, která nás otupí, zlomí nebo změní. Pak se jednoho dne probudíme s neposednou touhou zakousnout se do té ruky, která nás vede – možná jen pro lepší pocit, možná proto, aby aspoň povolila stisk. Z touhy se stane realita. Vyserete se na všechno a na všechny, jdete si za svým cílem.

Já to udělala. Bez dlouhého váhání jsem si jednu kapitolu života užila tak, že se za to vůbec nestydím. Kdybyste se snad za mě chtěli stydět, nečtete tuhle knihu. Všechno má své stinné stránky, ale já jsem na téhle cestě ublížila jen menším rybám.

Moje pravé jméno se nedozvíte nikdy, to falešné brzy. Vyrostla jsem v úplné, zajištěné rodině střední třídy. Navenek byla bezchybná, před okolím se snažila být kazatelem morálky podle aktuálních trendů, prostě standardní společenský model. Možná už tenhle popis vám

napověděl, jak strašná komedie to byla a kolik mě stálo úsilí se z té šaškárny vymanit. Od narození jsem se stávala někým, o kom jsem věděla, že jím být nechci. Teď asi namítnete, že jsem byla dítě, a co mohou děti vědět o dospěláckých problémech a vůbec o světě? Ale já jsem svět i své rodiče chápala po svém a dodnes je považuju spíš za děti. Jo, své rodiče.

Nechala jsem se přetěžovat výmysly, které měly splnit neuskutečnené vize někoho jiného, potlačovala očekávání od sebe samé, ztrácela jsem se. Tyhle malé střípky neposednosti se do mě zabodávaly tak dlouho, až jsem se jednou probudila s nutkavou touhou hodit celý dosavadní život za hlavu. Oznámila jsem to rodičům a bez větších dramat se mi dostalo odpovědi, že pokud to tak chci, ať si to zkusím... ale bez jejich podpory. Nejspíš očekávali, že mě tím donutí k ústupku, ale to se nestalo.

Když jsem opustila domov, bylo mi čerstvě sedmnáct a byla jsem odhodlaná jít si za vším, co chci, bez ohledu na to, jakou cestu zvolím.

Může vám to připadat, že se snažím vypsát z bolístek, které mě trápí, ale tak to není. Nikdo z nás nedostal do rukou manuál, jak se vyhnout fuckupům, a přiznávám, že některým jsem se ani vyhýbat nechtěla – jsou fakt výnosné a zábavné. Možná se teď snažím neobratně vysvětlit, že ani špatně rozdané karty ještě nemusí znamenat, že prohrajete všechno, co máte. Můžete je včas zahodit. Můžete se vymanit z čehokoliv, pokud v tom nechcete žít. Zahořklost, závist a nepřejícnost nás nikam nedostanou, ale cílevědomost a vůle ano. Rodiče by si

ted' jistě rádi přečetli, že jsem vystudovala prestižní školu a nastoupila do perspektivního zaměstnání, protože přesně to pro mě chtěli. Měla bych to všechno pěkně nalajnované, nemusela bych příliš rozvíjet kritické myšlení a nakonec by mě na té cestě rozhodilo něco nekomfortního. Děkuji pěkně za takovou nabídku, rodičové, ale tohle bych nebyla já.

Naučila jsem se mít sama sebe ráda, přestože vím, jaká jsem. Rodina mě nenaučila, jak se stát lepším člověkem, ale naučila mě nosit perfektní klamavou masku, ze které dodnes čerpám ve svůj prospěch. A ostatní vlastnosti? Ty obrousil sám život a alobalky.

Zamysleli jste se někdy nad tím, kdo by mohla být ta elegantní, vkusně a velmi draze oblečená dáma, kterou jste právě minuli? Jakou dělá práci? Lidé mají tendence posuzovat věci povrchně a nad hlubšími otázkami mávnout rukou. V tom lepším případě. V tom horším vymýšlejí teorie, jak dotyčná dáma ke svému společenskému statusu análně přišla. To nejzajímavější zůstává jejich očím skryto. Tak to sofistikovanější lidé dělají – těží obrovské množství peněz z povrchnosti ostatních.

Otázky se tedy nabízí. Kým jsem byla? Kým stále jsem? Byla jsem tou dámou, za kterou se ohlédnete na ulici? Jakou jsem dělala práci? Živila jsem se jako profesionální zlodějka. Hned v úvodu bych vám ale ráda něco řekla. Všechny zlodějky nejsou chudinky, které z nouze kradou za drobné. Věřte, že převládají profesionálky nebo kleptomanky. Vydělávali jsme tolik peněz, že se nám časem nevešly do

bezpečnostních schránek v bance, i když... oficiálně jsme tam žádné neměli, že?

Za peníze si s troškou talentu můžete koupit úplně nový život. Image, kterou po vás žádá okolí, nebo prostě osobnost, jakou jste vždycky chtěli být. Ale co si koupit nemůžete, je adrenalin, pro který jsme všichni žili. Slabou duši by připravil o poslední zbytky kyslíku, ale nás motivoval. A ty prachy? Světu okolo nás přidaly pár barev, které se do té doby utápěly v šedi.

Náhody neexistují

Ve škole se dá dělat spousta zajímavých věcí. Studium je bohužel až na posledním místě, protože učební osnovy v Čechách nejsou základem pro podporu větších talentů. Naopak drze dodám, že systém školství je zastaralý a záměrně boří kreativitu dětí. Těch několik málo skvostů, které tu přesto máme, je spíš dílem náhody a dostatečně alternativního prostředí.

Ráda jsem sedávala v lavici sama, abych měla víc prostoru, a vždycky vzadu, protože tak jsem získala perfektní přehled o tom, jak se ostatní spolužáci chovají. Když jsem se později rozhodla, že si dočhlám maturitu, nebylo to kvůli práci, tam bych si dokázala poradit i bez ní. Bylo to proto, že bez maturitního vysvědčení se na mě lidé dívali skrz prsty. Jako by snad na tom papíru bylo napsáno, kým jsem a co umím.

Měla jsem možnost si to krásné potvrzení o zkoušce dospělosti koupit, ale to by bylo moc snadné. V životě sice nedělám některé věci zrovna poctivě, ale ty se týkaly mého příjmu. Pokud jde o všechno ostatní, snažím se být maximálně poctivá. Věřím na karmu. Cokoliv děláte, cokoliv mezi lidmi posíláte, se vám jednou vrátí.

Bylo to dekadentní, vstoupit po tak dlouhé době znovu na školní půdu. Zavzpomínala jsem na staré časy a usadila se v poslední lavici u okna. Pozorovala jsem nové spolužáky, kteří postupně zaplňovali lavice. Celkem průměrní lidé až na jednu menší brunetku, která se od

nich lišila nejen oblečením, ale i nenápadností. Bára. Moc nemluvila, a když něco řekla, nic chytrého to nebylo.

Poprvé jsme se daly do řeči asi měsíc po začátku školního roku. Nerozuměla výkladu, a tak se mě zeptala. Mívám ve zvyku projevovat svou vlídnější tvář, ale čím jsem starší – a řekla bych i rozumnější – tím větší si vytvářím odstup. Málokdo snese mé upřímné názory a mě nebaví být korektní. Snažila jsem se jí to vysvětlit tak jemně, jak to jen šlo. Ani Barbie by nechtěla slyšet, že není jediná na světě. (Smích.)

Přesto jsme se začaly bavit víc. Nechodila jsem na výuku pravidelně, protože jsem to nepotřebovala, ale byla jsem překvapená, že Bára se objevuje ve škole ještě méně často než já. Jako majitelka obchodu s oblečením to odůvodnila pracovní vytížeností. Časem jsem na ni změnila názor. To, co ztrácela na inteligenci, doháněla humorem a celkem pepnými historkami ze svého soukromí.

Od Báry jsem si také vzala nejcennější radu do života. Můžete dělat všechno, co sype prašule, ale nejdůležitější je výdělek chytit za pačesy a ukočírovat ho. Měla kurevskou pravdu! Když se zničehonic dostanete k obrovskému množství peněz, může vás to psychicky zničit.

Těžko porozumíte lidem, kteří s takovým břemenem denně svádí boj, když nejste jedním z nich. S velkým majetkem totiž přichází zodpovědnost, kterou ne každý ustojí bez újmy. Myslím tím drogy, alkohol, hazard, promiskuitní chování, neobvyklé koníčky a jiné. Každý má v šatníku kostým kostlivce, ale někteří si ho oblékají častěji a mezi

ně patřila i Bára. Rady rozdávala jak nejzkušenější životní mentor, proto mě pořád překvapovalo, že se jimi sama neřídí.

Tou dobou jsem už byla ve třídě vyhlášeným šprtem (tady bych ráda vysvětlila, že ve skutečnosti mám jen skvělou paměť a zdravý selský rozum, na slovo *šprt* jsem opravdu alergická). Báru tedy napadlo, že bychom si mohly vzájemně vypomáhat.

Bára: „Nechtěla bys za mě vyplňovat testy v online studijní zóně? Nemám na to čas, jak víš a tobě to jde rychle...“

Já: „Myslíš to vážně? Vždyť je to jednoduché!“

Bára: „Pro tebe jo.“

Já: „Na maturitu mít čas budeš?“ zasmála jsem se.

Bára: „Ta je daleko. Neproděláš, přivezu ti pytel oblečení. Vyberu a zaplatím.“

Já: „Hmmm... tak jo. Dej mi přístupové údaje.“

Bára: „Nebudeš toho litovat,“ podala mi papírek s údaji.

Fráze o tom, že nebudu litovat, zní teď zpětně vcelku pekelně, ale tehdy jsem neřešila, co bylo a bude. Většinu času jsem se oblékala sportovně a nevěnovala tomu větší pozornost.

Asi za měsíc mi Bára přinesla obrovský pytel nacpaný oblečením. Všechno bylo z nových kolekcí, s visáčkami a musela jsem ocenit, že to vypadá moc dobře. Musela se plácnout přes kapsu, myslela jsem si naivně.

Když se totéž opakovalo další měsíc, už mi na tom začalo být něco divného, ale neptala jsem se.

Zhruba po půl roce jsem Báru pozvala ke mně domů, abychom pokecaly mimo školní budovu a něco ogrilovaly. Připravila jsem špízy a dala chladit víno. Bára přivezla steaky, pivo a další víno. Maso se grilovalo a každá další sklenice vyvolávala osobnější otázky...

Já: „Jak to vlastně děláš s tím oblečením? Vrtá mi to hlavou už od prvního pytle. Musíš na mně strašně prodělávat, ne?“

Bára: „Neprodělávám,“ tajemně se na mě podívala.

Já: „To přece nejde...“

Bára: „Ale jde. Já to nekupuju.“

Já: „Cože?“

Bára: „Kradu to,“ dodala s úsměvem.

Já: „No doprdele! Ale jako... napadlo mě to. Jak to teda děláš?“

Bára: „To bych ti ráda vysvětlila v terénu.“

Já: „V terénu?!“ zarazila jsem se.

Bára: „Dlouho přemýšlím, že bych ti to nabídla. Mám dobrou parťáčku, ale štvou nás nosičky. Jsou nespolehlivé, remcají a nám se kvůli tomu serou obchody. Prospělo by jim, kdyby si uvědomily, že jsou nahraditelný. Nechtěla bys za ně zaskočit?“

Já: „To záleží, co přesně bych měla dělat. Zatím jsi toho moc neřekla.“

Bára: „Všechno ti ukážu na místě, protože se to blbě vysvětluje. Tvůj úkol bude vynést všechno, co ti připravíme do tašek.“

Já: „Zní to jako brnkačka, ale... budou tam i rizika ne?“

Bára: „Rizika jsou minimální. Za ty prachy to stojí.“

Váhala jsem, ale vůně peněz pro mě byla lákavá. Jestli jsem někdy stála před rozhodující otázkou, která by mi změnila život, pak to bylo právě teď. Tím jsem si stoprocentně jistá.

Já: „Dej mi čas na rozmyšlenou.“

Bára: „Jasně, ale nerozmýšlej dlouho. Mimochodem kluci z os-trahy s námi spolupracují a tam, kde žádné nemáme, si hlídáme limit, aby se nejednalo o trestný čin...“

Já: „No, tímhle jsi měla začít! Počítej se mnou.“

27. dubna 2014 jsme se dohodly na spolupráci, aniž bych tušila, co mi to přinese. V mém okolí se pohybovali různí lidé. Zнала jsem děvky, pornoherečky, podržtašky mafiánů, ale i úřednice a řemeslníky. Každý z nich měl osobní, morální, společenské důvody, proč si takovou práci vybral. Nesoudila jsem je. Často jsem se ale ptala sama sebe, proč si Bára vybrala mě. Později jsem se dozvěděla, že jsem nebyla jediná, koho oslovila. Spolužačka, které nabídla spolupráci jako první, bohužel (nebo bohudík) odmítla. Chtěla nám pomoci k výdělku, nebo jsme jen působily dojmem, že za prachy uděláme všechno?

Zpětně se musím smát tomu, jak vám několik okolností může změnit život, přestože jste v pořadí potenciálních spolupachatelek až druhí.